

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρρησὶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηραίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

'Εν Ἀθήναις, τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1897

'Ετος 19ον.—'Αριθ. 37

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 281)

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεπαύετο ἀπὸ τὰς ἐργασίας του καὶ τὰς φροντίδας, διασκεδάζων μὲ τὸν υἱὸν του. Τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἔπρεπε νὰ τον ἔχη πλησίον του· καὶ ἔδλεπες τότε ἓνα Μέγαν Ναπολέοντα νὰ καθίζει τὸν υἱὸν του ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, μὲ ὅσῃν ἀφέλειαν καὶ ὁ ἰδιὸς σα πατὴρ σὰς ἐκάθιζεν ὅταν εἴσθε μικροί, ἢ καθίζει ἴσως ἀκόμῃ τὸν μικρόν σας ἀδελφόν. . . Τρώγων δὲ ὅλονεν (μὲ τὴν συνήθη του ἄλλως ταχύτητα, διότι δὲν ἐκάθητο πολλὴν ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν), ἔπαιζε καὶ ἐγελοῦσε μαζὶ του, τὸν διεσκέδαζε μὲ διάφορα ἀστεῖα, τοῦ ἔδωκεν εἰς τὸ στόμα κανένα ψυχουλάκι, ἢ ἐβουτούσε τὸ δάκτυλόν του εἰς τὴν σάλτσαν καὶ τοῦ το ἔδιδε κατόπι νὰ το βυζάξῃ, πασαλείφων ἐλεεῖνὰ τὸ προσωπάκι του. . . Τὸ παιδίον ἐφώναζεν ἀπὸ τῆς χαρὰν του, ἢ κόμηνσαν Μοντεσκιού δυσηρεστεῖτο, ὁ Ναπολέων ἐγέλα. Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένη. Εἶχε φέρῃ ἐν παιδίον ὠραῖον, καθαρὸν καὶ εὐπρεπές, χωρὶς ἔγνος κηλίδος ἐπὶ τοῦ χαριτωμένου ροδίνου προσώπου, χωρὶς ἔγνος κηλίδος ἐπὶ τῶν καταλεύκων ἐνδυμάτων· καὶ τῇ ἔδιδον ὀπίσω ἐν παιδίον μὲ φορέματα ζαρωμένα, μὲ μάγουλα λιγδωμένα, μὲ χεράκια ἀκάθαρτα. . . Οὔτε κὰν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἐπανορθώσῃ ἐξ ὀλοκλήρου

τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν εἶχον προξενήσῃ οἱ πατρικοὶ χαριεντισμοί. Ἀπλῶς καὶ ἐν βίᾳ ἔπρεπε νὰ σπογγίσῃ μ' ἐν μάκτρον βρεγμένον τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεράκια τοῦ παιδίου, διότι εὐθὺς ἀμέσως ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἐκάθιζε καθαλικευτὰ εἰς τοὺς ὤμους του καὶ το ἔπερνε εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐκεῖ, κρατῶν τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀνεγίνωσκε

τὰ ὑπομνήματα, ὑπέγραφε τὰ διατάγματα, ἔκαμνεν ὅλην του τὴν ἐργασίαν, μεταβαίνων ἀλλήλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς τὴν πολυθρόναν του, τοποθετημένην πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ σφίγγων ὅλονεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν υἱὸν του. Εἶχε διατάξῃ νὰ του κόψουν πολλὰ καὶ ποικίλα ξυλάκια ἀπὸ ἔβενον, ἀπὸ ἀνακάρδιον, ἀπὸ καρυδιὰν κτλ. διαφόρων σχημάτων καὶ μεγεθῶν, παριστῶντα τὰ γράμματα, ἴλας, πυροβολαρχίας κτλ. Ὅταν ᾔθελε νὰ μελετήσῃ κανὲν πολὺπλοκον στρατηγικὸν σχέδιον, τὰ παρέτασεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ γραφείου του. Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, ἐξηπλωμένος χαμαί, πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐξελάμβανε τὰ ξυλάκια αὐτὰ ὡς παιγνίδια καὶ ᾔθελεν αἰωνίως νὰ τα πιάνῃ, συγχύζων καὶ πολλάκις καταστρέφων τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ταραχθῇ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, ἔπερνε μὲ τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου τὰ ξύλα, τὰ ἐτοποθετεῖ ἐν νέου καὶ χωρὶς παράπονον, ἤρχιζε πάλιν τὴν ἐργασίαν του.

Ἐνίοτε, ὅταν ὁ μικρὸς ἐγίνετο πάρα πολὺ ἀνυπόφορος, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκάλει τὸν Ἐκτορα, διὰ νὰ παίξῃ μαζὶ του. Ἐγίνετο τότε χαλασμός κόσμου μέσα εἰς τὸ γραφεῖον· γέλια, κωμῆγμά, ξεφωνητά. Ἀλλ' ἡ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Αὐτοκράτωρ συνεκέντρωνε τὴν προσοχὴν του ἥτο τόσο μεγάλη, ὥστε κατῴρθωνε ναπομονοῦται μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν σπουδαιοτάτην ἐργασίαν του, ὡς ἐὰν ἐπεγράται περὶ αὐτὸν ἡ ἐντελεστέρα σιγὴ καὶ ἡρεμία!

«Δύο πρόβατα μὲ πτερωτὰ λοφία ἔσυρον τὸ ἀμαξάκι.» (Σελ. 290, στήλ. α'.)

Εν τούτοις δυσκόλως θὰ εὕρισκέ τις ἄλλο παιδίον τόσον ὥραϊον, τόσον εὐφυές, τόσον ἀνεπτυγμένον, σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικίαν του, ὅσον ἦτο ὁ μικρὸς Βασιλεὺς. Οἱ Παρισινοὶ τὸν ἐλάτρευον καὶ μετὰ πάθους ἐπεζήτουν τὸ χάριεν μειδιάματά του· εἰς τὸ Κεραμεῖον δὲ ὅπως καὶ εἰς τὸ Σαῖν-Κλου ἔτρεχαν νά τον θαυμάσουν μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι του, τὸ κατὰχρυσον καὶ κατὰκομψον, δῶρον τῆς θείας του, τῆς Βασιλίσσης τῆς Νεαπόλεως. Δύο πρόδρατα οὐλότριχα καὶ χιονόλευκα, μὲ λωρίδα καὶ κοσμήματα ἐρυθρὰ καὶ μὲ πτερωτὰ λωρία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔσυρον τὸ ἀμαξάκι αὐτό, καὶ ἐσχημάτιζαν σύνολον ἀληθῶς θελκτικὸν καὶ χαριτωμένον.

Ὅ,τι δὴποτε ἐζήτει κανεὶς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἔπρεπε νὰ εἶνε βεβαίως ὅτι θὰ το ἐπιτύχη. Διὰ τοῦτο, μίαν ὥραϊαν πρωΐαν ἑαρινήν, ἐνῶ αἱ ὑψηλαὶ καστανεαὶ τοῦ δάσους τοῦ Σαῖν-Κλου ἔρριπτον τὴν ροδίνην χιόνα των ἐπὶ τοῦ μικροῦ βασιλικῆς ὀχήματος, νεανίσκος φέρων τὴν στολὴν τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς καὶ κρατῶν ἓνα μέγαλον φάκελλον, ἔτρεξε πρὸς τὸν μικρὸν Βασιλέα καὶ τοῦ τον ἐνεχείρισε. Ἐκεῖνος ἐκύτταξε τὸν φάκελλον πρὸς στιγμὴν, ἐνόησε βεβαίως ὅτι ὡς παιγνίδιον δὲν ἦτο καὶ πολὺ ἐλκυστικὸς δι' αὐτόν, καὶ τὸν παρέδωκε εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀμαξίας.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἀπεσφράγισεν. Ἦτο ἀναφορά ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ Λεφέβρ, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος παρεκάλει τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι, διὰ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νά τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἢ ὅποια παρεσκευάζετο.

— Ἀνῆκεις εἰς τὸ σῶμα τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς; ῥώτησεν ὁ Ναπολέων.
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
— Διατελεῖς ἐν ἀδείᾳ;
— Ὁχι, Μεγαλειότατε.
— Πῶς λοιπὸν ἐτόλμησες νὰ ἐξέλθῃς;
— Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὸν μικρὸν Βασιλέα... ἐψιθύρισε τὸ παιδίον.
— Καὶ ἐφυγες ἀπὸ τὸ σχολεῖον κρυφά;
— Μάλιστα. Ἐπῆδησα ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

— Πολὺ σοβαρὸν αὐτό!... Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσαι;
— Δεκατεσσάρων.
— Καὶ πῶς θέλεις νὰ πάρῃς εἰς τὸν πόλεμον ἓνα παιδί δεκατεσσάρων ἐτῶν;
— Ὡ, Μεγαλειότατε! σὰς ἱκετεύω...
— Μὰ εἰς τί ἐμπροσθεὶς νὰ χρησιμεύσῃς;
— Τί ἡξεύρεις νὰ κάμῃς;
— Ἦξεύρω νὰ κυτῶ τὸ τύμπανον.
— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!
Διέταξε τὸν παριστάμενον γρεναδιέρον νὰ φέρῃ ἓνα τύμπανον.

— Κτύπησε μίαν ἔφοδον! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ μικρὸς ἤρπασε τὰ πλῆκτρα καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ θορυβωδῶς καὶ γοργῶς τὸ τύμπανον, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ὀρθοὺς εἰς τὴν ἀμαξίαν του καὶ ἐχειροκρότει, φωνάζων: Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τὸν μικρὸν τυμπανιστὴν. Τώρα κτύπησε μίαν ὑποχώρησιν!

— Ὑποχώρησιν; εἶπεν ὁ Ἰωσήφ. Δὲν ἡξεύρω ἐγὼ ὑποχώρησιν... καὶ τί νὰ τὴν κάμω;

Ὁ Ναπολέων ἔσυρε τὸ ὠτίον τοῦ μικροῦ, γελῶν κατευχαριστημένος.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Τώρα θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Σχολήν.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Καὶ θὰ τεθῇς εἰς περιορισμόν, διὰ τὴν φυγὴν σου!

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡξεύρης νὰ κυτῶς ἔφοδον, θὰ σε πάρω μαζί μου εἰς τὴν προσεχῇ ἐκστρατείαν. Εὐχαρίστησε τώρα τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος μού ἐπαρρούσισε τὴν ἀναφοράν σου.

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἐστάθη ἀκίνητος καὶ εὐθυτενῆς πρὸς τῆς ἀμαξίας, ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς καὶ εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε!

Κατόπιν ἀνακράξας «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης!» ἔγινεν ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

— Δὲν εἶνε ζήτημα ὅτι παχαίνω φοβερά! εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν φίλον του Δυρόκ, φορῶν πρᾶσιν κυνηγετικὴν στολὴν μὲ χρυσὰ σειράδια, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ φορέσῃ πολὺν καιρόν. Βλέπετε ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν κουμπῶν... Πρέπει νὰ κάμω γυμναστικὴν, διὰ νὰ διατηρήσω τὴν σωματικὴν μου ζωηρότητα καὶ νὰ διαψεύσω τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι γράφουν ὅτι εἰμαι ἀσθενής. Ἐγὼ ἀσθενής! Ποτὲ δὲν ἤμουν καλλιτέρα! Ἄν ἐπάχυνα ὀλίγον, ἢ κίνησις θὰ με κάμῃ νὰ λιγνεύσω. Ἄς νομίζουν αὐτοὶ ὅσον θέλουν ὅτι δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ κάμω τίποτε· θὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος ἐνεργητικώτερος ἀπὸ ἐμέ!

Τῷ ὄντι, ὁ Αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 1813 δὲν ὁμοιάζε διόλου μὲ τὸν ἰσχνόν καὶ νευρώδη νικητὴν τοῦ Ἀρχέλου καὶ τοῦ Μαρέγγου. Αὐτὸς ὁ Ἐκτωρ ἦτο ἡναγασμένος νὰ το ὁμολογήσῃ: ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ ἐπίγειος Θεὸς του θὰ ἐγίνετο παχυτέρος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μπάμπα-Δαγκίν!

Διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν κινδυνώδη ταύτην τάσιν πρὸς τὸ πάχος, ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε δὲν παρη-

μέλει τὴν γυμναστικὴν ὁσάκις αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους τὸ ἐπέτρεπον, εἶχε δεχθῇ καὶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ πρίγκιπος Βάγκραμ — τοῦ ἄλλως λεγομένου Μπερτιέ, δούκῃς τοῦ Νεφσάτελ, στρατάρχου τῆς Γαλλίας καὶ Ἀρχικυνηγοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, — νὰ μεταβῇ πρὸς κυνηγεσίαν εἰς τὸ ἐν Γκρομπουά κτήμα του, ἀπέχον περὶ τὰ εἴκοσι χιλιόμετρα ἐκ Παρισίων, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Μελύναν.

Ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς μετέβησαν ἐκεῖ δι' ἀμαξίων· ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ — χάριν γυμναστικῆς πάντοτε, — μετέβη ἑφιππος, συνοδευόμενος ὑπὸ τινων αὐλικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἐκτωρ.

Εἰς ὅλην τὴν Αὐτοκρατορίαν δὲν ὑπῆρχε μέρος καταλληλότερον πρὸς κυνηγεσίαν ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ Γκρομπουά. Ὁ Μπερτιέ, ὡς ἀρχικυνηγός, τὸ εἶχε διασκευάσῃ θαυμασίως. Ὑπῆρχον ἐκεῖ θηράματα παντὸς εἶδους, λαγωαί, κόνιλοι, δορκάδες, ἔλαφοι, ἀγριοχοῖροι καὶ διάφορα πτηνά.

Ὅλοι οἱ θεράποντες τοῦ πρίγκιπος Νεφσάτελ, — ἰδιαίτεροι κυνηγετικοὶ θεράποντες, μὲ στολὴν χρυσοπράσινον καὶ μὲ τὸ θηρευτικὸν κέρας ἀνερτημένον ἀπὸ τοῦ ὄμου, — ἦσαν ἐπὶ ποδὸς καὶ συνεκράτουν τοὺς κύνας, οἱ ὁποῖοι ἐγαύγιζαν ἀνυπομονοῦντες νὰ ὀρμήσουν ἐπὶ τὰ ἔγχνη τοῦ θηράματος. Ἀπὸ τῆς προτεράδας, εἶχον τεθῇ τὰ «σημάδια» δηλαδὴ οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι πάσσαλοι, οἱ δεικνύοντες τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀκολουθήσῃ· ἢ ἔλαφος, ἢ ἐκλεχθεῖσα διὰ τὴν κυνηγεσίαν ὡς τόπος δὲ συναντήσεως τῶν κυνηγῶν ὅλων ὠρίσθη μικρὰ πλατεῖα εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου.

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἐξαναγκασθῇ τὸ ζῷον νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ χρησφύγετόν του. Πρὸς τοῦτο οἱ κύνες ἀφίονται ἐλεύθεροι ὁρμοῦν ἐπὶ τὰ ἔγχνη τῆς ἐλάφου, οἱ δὲ κυνῆγοι ἑφιπποὶ τρέχουν κατόπι των.

Αἱ κυρίαὶ θὰ τοὺς ἡκολούθουν, ἄλλαι μὲν ἐφ' ἀμαξίας, ὅπως ἡ Αὐτοκράτειρα· ἄλλαι δὲ ἑφιπποὶ.

Εἶνε ὥραία ἡ στιγμὴ αὕτη. Αἱ ὕλα καὶ τῶν κυνῶν συνοδεύουν τοὺς ὀξεῖς ἤχους τῶν κεράτων, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ θεράποντες σαλπίζουν, διὰ νὰ τοὺς παροτρύνουν. Οἱ ἵππεῖς ἀρχίζουν τὸν ταχὺν καλπασμόν. Τὸ ζήτημα εἶνε ποῖος θὰ προπορευθῇ καὶ θὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ μέρος ὅπου κρύπτεται ἡ ἐλάφος.

Νά την! ἐφάνη. Τὸ ἀτυχὲς ζῷον περὶ ἐξω τῆς λόχμης, ὅθεν τὸ διώκουν οἱ κύνες. Χαρὰς ἐπιφωνήσεις ἐξέρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ στήθη. Ἀλλὰ νέον σάλπισμα ἀντηχεῖ τώρα: Διατάσσει τὴν ἐφόδον. Καὶ οἱ κυνῆγοι τρέχουν, ὁρμοῦν, ἀκολουθοῦντες τὰ ἔγχνη τοῦ ζῷου.

[Ἐπεται συνέχεια] Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Σεπτεμβρίου.

ΔΙΑΖΟΥΣΑ ἡ φυσιογνωμία καὶ ἐξαιρετικὴ ἡ σημασία τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου. Ἀλλοτε ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἤρχιζε τὸ νέον ἔτος· σήμερον ἀπὸ αὐτὴν ἀρχίζει τὸ σχολικὸν ἔτος. Ἐπομένως διὰ τὰ παιδιά ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ σπουδαιότερος χρονικὸς σταθμός.

Οἱ ζῶντες εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν κινδυνεύουν νὰ λησμονήσουν ὅτι εἶνε πρώτη Σεπτεμβρίου· ἀρκεῖ νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάζουν τὸν δρόμον γεμάτον κάρρα, γεμάτα ἐπιπλα... Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἀθηναϊκῆς μετοικεσίας. Ἐπομένως σπουδαιότερος χρονικὸς σταθμός διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας καὶ τοὺς ἐνοικιαστὰς.

Ἀλλὰ πόσον μεγαλῆτερον εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον, πόσον ζωηρότερα ἡ συγκίνησις τῶν παιδιῶν! Σήμερον εἶνε ἡ δευτέρα των Πρωτοχρονιά. Καὶ πόσον διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὴν καθαυτὴ Πρωτοχρονιάν, τὴν ἡμέραν τῶν δώρων, τῶν εὐχῶν, τῶν γλυκυσματιῶν, τῶν παιγνιδίων, τοῦ θορύβου, τῆς χαρᾶς!... Ἰδοὺ ἀληθῶς μία Πρωτοχρονιά πλέον σοβαρά, πλέον παλμώδης, πλέον σιωπηλή, πλέον ἱερά... Ἀγοράζουν καὶ σήμερον οἱ γονεῖς δῶρα διὰ τὰ παιδιά των· ἀλλὰ δῶρα πολυτιμώτερα καὶ διαρκέστερα: τὰ βιβλία τοῦ σχολείου. Δέχονται καὶ σήμερον εὐχὰς τὰ παιδιά, προπεμπόμενα εἰς τὸ Σχολεῖον· ἀλλ' εὐχὰς ἐῖδικωτέρας, εὐχὰς προόδου, λείξεις καὶ φιλήματα ἐνθαρρύνσεως διὰ τὸν νέον ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀρχίζουν.

Ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων, ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐργασίας, μετὰ τὴν διακοπὴν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν... Ἀλλ' ὑπάρχει ἱερωτέρα καὶ ἐπιβλητικώτερα στιγμὴ: Δύναται τις νὰ φαντασθῇ χαρὰν πλέον υπερήφανον καὶ βαθεῖαν, ἀπὸ ἐκείνην, ἢ ὁποία πληροῖ σήμερον τὰ στήθη τοῦ καλοῦ, τοῦ φιλοπόνου παιδίου, ἐπιστρέφοντος καὶ πάλιν εἰς τὸ σχολεῖόν του, εἰσέρχοντο εἰς τὴν νέαν τὴν τάξιν, καθήμενος εἰς τὴν νέαν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέκτησε διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ παρελθόντος ἔτους, καὶ ἀρχίζοντος ἀπὸ σήμερον νέους ἀγῶνας, νέας προσπάθειας διὰ ν' ἀνέλθῃ ἀκόμη ὑψηλότερον εἰς τὴν μέγαλν αὐτὴν κλίμακα τῆς προόδου;

Ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου, ἀληθινὴ πρωτοχρονιά τῶν μαθητῶν, πόσον μού φαίνεται συγκινητικὴ!...

2 Σεπτεμβρίου.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως» ἔδειξαν διὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀνδρε ὅλον ἐκείνο τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον προκαλοῦν αἱ μεγάλαι καὶ εὐγενεῖς πράξεις εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς. Καὶ ἀφ' οὗ ἀνέγνωσαν τὰ κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ἀερονάουτου, τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του πρὸς τὸ μέγα ἄγνον, ἐρωτοῦν μετ' ἀγωνίας τί ἀπέγινε, τί εἰδῆσαις ὑπάρχουν περὶ τῆς τύχης του;

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐδεμία... Πολλὰ ἐγράφον εἰς τὰς ἐφημερίδας. Εἶδα ὅτι κάποιος πλοίαρχος παρετήρησε κατὰ εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζε πολὺ μὲ ναυαγῆσαν ἀερόστατον... Εἶδα ὅτι ἐφρονεῖτο μία ἀγγελιαφόρος περιστέρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρέθη ἐπιστολὴ αὐτοῦ τοῦ Ἀνδρε, ἀγγέλοντος ὅτι ὑπερέβη δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ποῖαν μοῖραν καὶ ὅτι προχωρεῖ... Ἀλλ' αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐφάνησαν κατόπι ψευδολογήματα ἢ εἰκασίαι ἀνυπόστατοι. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ τύχη τοῦ «Ὀρνεν» καὶ τῶν ἐπιβατῶν του ἀγνοεῖται ἀπολύτως.

Σήμερον ἀκριβῶς ἀνεγίνωσκα ὅτι οἱ εἰδικοί, — ἐπιστήμονες, ἀεροναῦται, ἐξερευνηταί, γεωγράφοι, μετεωρολόγοι κτλ. — διαφωνοῦν περὶ τῆς πιθανῆς ἐκβάσεως τοῦ ταξιδίου. Ἐκφέρουν εἰκασίας οἱ μὲν αἰσιοδόξους, οἱ δὲ ἀπαισιοδόξους. Καὶ ἄλλοι μὲν φρονοῦν ὅτι ὁ Ἀνδρε ἐχάθη, ναυαγῆσαντος οἰκτρῶς τοῦ ἀερόστατου, ἄλλοι δὲ ὅτι ἐσώθη εἰς κάποιαν ξηράν, ὁδοιπορῶν ἤδη διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς θαλάσσης, ὅπου ἀναμένουν νά τον παραλάβουν τὰ πλοῖα, τὰ στελέχνητα εἰς ὅλας τὰς περὶ τὸν πόλον ἀκτάς.

Νὰ εἶνε ἀρά γε ἀληθές; Νὰ ἐλπίζωμεν ἀκόμη ὅτι θὰ ἐπανιδώμεν τὸν Ἀνδρε καὶ ὅτι θακούσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν διήγησιν τῶν μεγάλων του περιπετειῶν;

— Ἀθήμερον.

Ὁ ἱατρός Χ*, γαίτων ἐνὸς Κουφιοκεφαλᾶκη, ἡλλαξέ κατοικίαν τὴν 1 Σεπτεμβρίου καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν πελατῶν του, ἐτοιχοδόλησεν εἰς τὴν θύραν τῆς παλαιᾶς τῆς ἐξῆς εἰδοποίησιν: «Ὁ ἱατρός Χ* μετῴκησεν ἐν ὁδῷ τᾶ δε, ἀριθμὸς τᾶ δε.»

Ὁ γαίτων του, θεωρήσας ἀναγκαῖον νά τον μιμηθῇ, ἔγραψεν εἰς τὴν θύραν του τὰ ἐξῆς:

«Ἡμεῖς μένομεν εἰς τὸν ἴδιον δρόμον καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἀριθμόν.»

Ὁ ἰταλὸς συγγραφεὺς Δε-Ἀμίκις ὁνομάζει τὰς Βιβλιοθήκας «Ψυχικὰ Φάρμακα». Φαίνεται ὅτι καὶ εἰς αὐτά, τὰ μικρότερα φάρμακα εἶνε καὶ τὰ δραστηριώτερα.

Φ.

ΑΚΡΩΤΗΡΙ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙ

(μῦθος)

— Φαναράκι μου, γιατί λέγει τ' Ἀκρωτήρι, 'στὸ γιὰ δὲ ἀκτινωτὴ λάμψι πάντα ρίχνεις καὶ τὴ θάλασσα χρυσῇ εἰς τὸ ναῦτι δείχνεις; Κ' εἰς ἐμέ, ποῦ σε κρατῶ εἰς τὴ ράχη μου κυρτὸ 'δῶ καὶ τόσα χρόνια, σὺν νά σ' εἶμαι περὶττό, ρίχνεις γύρω μου σκιά... μαύρη καταφρόνια;

— Ἀκρωτήρι μου ψηλό, λέγει τὸ Φανάρι, τὸν χρυσῶν τὸ γιὰ δὲ γιατί ἔχει τὴ χάρι νάχη στήθος ἀπαλό, πρόσωπο καθρέφτι, κ' ἐστὶ δέχεται βαθιὰ τὴν ἀκτίνα τῆς ξανθιά ποῦ ἐμπρός του πέφτει. Ἐσὺ ὅμως σκληρὴ ξέρα εἶσαι πάντα, νύκτα-μέρα!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑΝ!

Ἦμεθα εἰς τὸ Καζάν τῆς Ρωσίας. Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθομεν εἰς τὸ καλλίτερον Ζαχαροπλαστεῖον τῆς πόλεως, διὰ νὰ πάρωμεν κάτι τι.

Μία κυρία μέσης ἡλικίας, πολὺ ἰσχυρή, πολὺ ὑψηλὴ καὶ πολὺ ξανθὴ, ἐκάθητο εἰς τὸ παγκάρι. Ἦτο ἡ Ζαχαροπλάστις. Ἐφοροῦσε ροδόχρουν ἐνδυμασίαν, καὶ εἰς τὸ κεφάλι ἓνα μέγαλον φλόγκον ἀπὸ πράσινον βελούδον, ὁ ὁποῖος ἐσκίαζε τὸ μέγαλον τῆς μέτωπον, τὴν μεγάλην τῆς μύτην, τὸ μέγαλον τῆς στόμα καὶ τὸν μέγαλον τῆς πώγωνα.

Ἀμα μᾶς εἶδεν, ἐσηκώθη, μᾶς ἐχαιρέτισε καὶ προσεπάθησε νὰ θρώσῃ μὲ πολλὴν κόπον ρωσικὰς τινὰς λείξεις.

— Ὁμιλήσατε ἐλληνικά, τῇ εἶπεν ὁ κύριος ὁ ὁποῖος μὲ συνώδευε, τὰ ἐννοοῦμεν ἢ κυρία μάλιστα ἀπὸ ἐδῶ εἶνε συμπατριώτισσά σας.

— Ἀλήθεια, κυρία μου; ἀνέκραξεν ἡ Ζαχαροπλάστις τείνουσα ζωηρῶς τὴν χεῖρα πρὸς ἐμέ. Εἴθε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ;

— Ὁχι δά, ἀπήντησα· εἰμαι ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας.

— Ὡ, τὸ ἴδιο εἶνε μήπως ὁ Πειραιεύς δὲν εἶνε... ἓνα προάστειον τῶν Ἀθηνῶν;... Ἀχ! πόσον καιρὸν ἔχω νὰ ἰδῶ τὸν Πειραιᾶ μου! ἐξηκολούθησε σείουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ποῖς ξεῦρε ἂν θὰ τον ξαναἰδῶ ποτέ! Τότε, μὲ μεγάλας χειρωνακίας καὶ με δυνατὰ γέλια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐδείκνυν συχνὰ τὰ μεγάλα τῆς δόντια, ἤρχισε νὰ μὰς διηγῆται τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν:

«Πρέπει νὰ ξεῦρετε, κυρία μου, ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου ἔκαμνεν ἐμπόριον εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ἀλλὰ ἡ δουλειὰ του δὲν ἐπῆγγιναν πολὺ καλά, καὶ τότε ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ εὕρω καμμίαν-θέσιν ὡς διδασκάλισσα τῆς γαλλικῆς. Ἦθελα δηλαδὴ νὰ ἔμβω σὲ κανένα καλὸ σπίτι γκουβερνάντα. Τὴν γαλλικὴν, πρέπει νὰ ξεῦρετε, τὴν ὁμιλῶ ἀρκετὰ καλά, ἔπειτα δὲν τὴν γράφω καὶ πολὺ ἄσχημα. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν κάμνω οὔτε εἴκοσι λάθη σὲ μιὰ σελίδα!... Ἐβαλα λοιπὸν εἰδοποιήσεις εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἐπερίμενα.

«Πραγματικῶς, ἔρχονται, μὲ ζητοῦν, καὶ μοῦ προτείνουν θέσιν εἰς τὸ Κυβερνεῖον τοῦ Τοβόλσκου... Πρῶτη φορὰ ἤκουα τέτοιο ὄνομα. Ὁ λωσδιόλου ἄγνωστος τόπος γιὰ μένα... Ὅθι ἐπρωτιμοῦσα καμμίαν θέσιν εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Δὲν εἶχα καιρὸν νὰ περιμένω. Ἐ, ἡ ἀνάγκη, βλέπετε...

«Νὰ μὴ σᾶς τα πολυλογῶ, δέχομαι τὴν θέσιν καὶ προκαταβολικῶς ἕνα μισθόν. Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπῆγγαίνα εἰς τὸ Τοβόλσκον, ἦτο ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως, τσίνοβνικ καὶ τὸς λέγουν ἐδῶ. Εἶχε διορισθῇ εἰς κάποιαν θέσιν ἐκεῖ-πέρα, καὶ θὰ μ' ἔπερνε μαζί εἰς τὸ ἔλκεθρον του. Ἦταν χειμῶνας καὶ ἔκαμνε ἕνα κρύο φοβερό.

«Ἀνεχωρήσαμεν μὲ τὸ καλὸ. Ὁ σύντροφός μου ἤξευρε πέντε-ἕξ γαλλικὰς λέξεις καὶ ἄλλας τόσας ρωσσικὰς ἐγὼ. Ἀδύνατον λοιπὸν νὰ γίνῃ μακρυνὴ συν-ομιλία μὲ τόσῳ πτωχὸν λεξιλόγιον!

«Ἐταξιδεύαμεν. Περὶ μίαν ἡμέραν, δύο ἡμέρας, τρεῖς ἡμέρας, ὅκτω ἡμέρας, ἀλλὰ ποῦ νὰ φθάσωμεν ἀκόμη!

«— Καλὲς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου εἶνε πεῖα. αὐτὸ τὸ διαβολο-Κυβερνεῖον;» ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου.

«Καὶ ἐπηγγαίναμεν, ἐπηγγαίναμεν, ἐπηγγαίναμεν!... Κάθε πρωὶ ἔλεγα ὅτι θὰ φθάσωμεν τὸ βράδυ, καὶ κάθε βράδυ ὁ τσίνοβνικ μοῦ ἔκαμνε νεῦμα μὲ τὰ γέλια ὅτι εἶχαμεν ἀκόμη δρόμον καὶ δρόμον!...

«Ποῦ νὰ σᾶς περιγράψω τί ὑπέφερα ἐς αὐτὸ τὸ ἀτελείωτο ταξεῖδι! Τί κόπους! τί κρύο! τί πείνα! Ἀ, ὅχι, αὐτὰ δὲν λέγονται, δὲν περιγράφονται!... Δόξα σοι ὁ Θεός, εἴχαμεν καλὸ ἔλκεθρον καὶ ὁ δρόμος ἦταν παγωμένος, σάν γυαλί. Εἶδεμὴ Κύριος οἶδε πότε καὶ πῶς θὰ ἐφθάναμεν!... Ἐπὶ τέλους, νὰ μὴ σᾶς τα πολυλογῶ, ὕστερα ἀπὸ ταξεῖδι δύο μηνῶν καὶ μιᾶς ἐβδομάδος, ἐφθάσαμεν... ποῦ, ἂν το βρῆτε; Εἰς τὸ σπίτι τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Χρυσουργείων τῆς Σιδηρίας!

— Τῆς Σιδηρίας;!

— Μάλιστα, κυρία μου, τῆς Σιδηρίας! ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σᾶς βλέπω! Φαντασθῆτε λοιπὸν πῶς μοῦ ἐφάνη, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα, ἀκούω νὰ με ὑποδέχωνται μὲ αὐτὴν τὴν φράσιν:

«— Ὡ, καλῶς ὀρίσατε, κυρία, εἰς τὴν Σιδηρίαν!

«— Εἰς τὴν Σιδηρίαν! ἐφώναξα. Καλὲς πῶς εἶπατε; Εἰς τὴν Σιδηρίαν;

«— Μάλιστα, κυρία μου! μοῦ ἀπήντησαν μὲ ὀλὴν τὴν εὐγένειαν. Εἰμεθα εὐτυχεῖς ποῦ σᾶς βλέπομεν καὶ σᾶς δεχόμεθα εἰς τὴν Σιδηρίαν!

«— Ὡ, Θεέ μου! Θεέ μου! ἐφώναξα τότε σάν τρελλή, μὲ τὰ χέρια ψηλά, κατὰ τὸν οὐρανόν! βοήθεια, Θεέ μου! Ἐλα σὺ νὰ με βγάλῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξορία! Ἐγὼ, μία γυναῖκα ποῦ ποτὲ μοῦ δὲν ἔκαμα καλὸ κανόνος, ποῦ οὔτε ἔκλεψα, οὔτε ἐσκότωσα, οὔτε συνώμοσα κατὰ τοῦ Αυτοκράτορος, ἐγὼ νὰ κλεισθῶ ἐδῶ εἰς τὰ μεταλλεῖα, μὲ ληστές, μὲ λωποδύτας, μὲ δολοφόνους, μὲ μηδενιστάς!! Φρίκη, φρίκη! Μ' ἐφέρατε ἐδῶ μὲ ἀπάτην. Θέλω νὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴ τὴ φωληρὰ τῶν κακούργων! νὰ φύγω! νὰ φύγω!!

«— Μά, κυρία μου, εἶπε τότε ἡ σύζυγος τοῦ Διευθυντοῦ δὲν ἤξεύρετε τί λέτε! Ποῖος σᾶς ἔφερε ἐδῶ μὲ ἀπάτην; Δὲν σᾶς εἶπαμεν ὅτι κατοικοῦμεν εἰς τὸ Κυβερνεῖον τοῦ Τοβόλσκου;

«— Ἔτσι αἶ; Καὶ ποῦ ἠθέλατε νὰ ξεῖρω ἐγὼ ὅτι τὸ Κυβερνεῖον τοῦ Τοβόλσκου εἶνε εἰς τὴν Σιδηρίαν;!

«— Μὰ ἐνομιζαμεν, κυρία μου, ὅτι

σάν διδασκάλισσα ποῦ εἴσθε, θὰ ἤξεύρατε καὶ ὀλίγην γεωγραφίαν... Ἐπειτα, μὴ νομίζετε ὅτι μόνον κακούργοι εἶνε ἐδῶ! ὁ ἄνδρας μου, ἐγὼ, τὰ παιδιά μου, οἱ ὑπάλληλοί μας, οἱ ὑπὸ ἡγεμονίαν μας, οἱ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, τόσοι καὶ τόσοι καλοὶ ἄνθρωποι! Ἐλάτε, κυρία, ἡσυχάσατε! Νὰ ἰδῆτε ἅμα συνειθίσετε, πῶς θὰ σᾶς ἀρέσῃ ἐδῶ!»

«Τί νὰ κάμω! Ἐμπήκα ἐς τὸ χορὸν, ἔπρεπε νὰ χορέψω. Ἐκλαίει, ἀναστένει, ἐμμουρούριζα, ἀλλὰ καὶ ἐχόρευα. — δηλαδὴ ἔμεινα εἰς τὴν Σιδηρίαν... Ἐπειτα, πραγματικῶς, καὶ τὸ σπίτι ἦταν καλὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι μ' ἐπεριποιούντο πολὺ. «Κυρία Πουλχερία! ἀπ' ἐδῶ κυρία Πουλχερία! ἀπ' ἐκεῖ! θέλετε τοῦτο; θέλετε ἐκεῖνο; πέρνετε ἕνα τσάι (τσάι τῆς Κίνας, ἀληθινόν!) θέλετε γλύκισμα;» Καὶ τὸ σαμποῦρ ἐβράζεν ὁλοένα καὶ τὰ δωμάτια ἦσαν ζεστά, καὶ τὰ φαγητὰ λαμπρὰ καὶ ἀφθονά... Ὡ, ἂν δὲν ἦταν εἰς τὴν Σιδηρίαν, θὰ μοῦ ἤρρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ ἔλα, ποῦ μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ζῶ εἰς τὴν Σιδηρίαν, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν Σιδηρίαν, μ' ἔκαμνε σάν τρελλή!... Τὸ ἤθελα;

«Ἐπιτέλους κατώρθωσα νὰ φύγω. Ἐνας τσίνοβνικ μ' ἔφερε, ἕνας τσίνοβνικ πάλιν μ' ἐπῆρε. Ἦταν ἄνοιξις. Τὰ ταξεῖδια ἐδῶ γίνονται πάντα χειμῶνα, διὰ τὸ εἰμφορῇ κανεὶς νὰ ταξιδεύῃ μὲ ἔλκεθρον εἰς τὸ χιόνι. Ἀλλ' ὁ τσίνοβνικ ἐδιάζετο νὰ φύγῃ καὶ ἐγὼ ἐπέμενα νὰ τον ἀκολουθῶ. Ὅσα μοῦ ἔλεγαν, ὅτι θὰ κοπιᾶσω πολὺ, ὅτι θὰ κινδυνεύσω ἴσως, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ με κρατήσουν. Καὶ ἔφυγα...»

Δὲν ἤκουσα ὡς τὸ τέλος τὴν ἱστορίαν τῆς Κας Πουλχερίας. Φαίνεται ὁμῶς ὅτι τὸ ταξεῖδιόν τῆς ἐτελείωσε χωρὶς κανὲν ἀπνευκαίον, ἀφ' οὗ τὴν εἶχα τώρα ἐμπρός μου, μὲ τὸ ροδόχρουν φόρεμά της καὶ τὸν πράσινον φιδόχον της. Τί ἀστεία!...

K. A.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ προφητεία καμμίαν φορὰν εἶνε πολὺ εὐκολος καὶ ἀσφαλής. Ἐκεῖ π.χ.: ὅπου ἐσπείρες ζιζάνιον (ἢ Ἀρχιζιζάνιον) μὴ περιμένῃς ὅτι θὰ φυτρώσῃ, ποτὲ Ἀνεμώνη (καὶ μάλιστα Ἀνεμώνη τῆς Πεντέλης).

Ἡ Ἀγνωστος Τύχη γίνεταί γνωστὴ διὰ πάντα, ὁ ὁποῖος δύναται, συγκρίνων τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, νὰ προεικάσῃ τὸ μέλλον.

Κατὰ Σουρὴν «ἀπὸ τῆς λάρδα τὴν πολλήν, θὰ γίνωμε Μολόδοι» καὶ... Μολαῖται.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 284).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας μετέβη διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς Ἅγιον Στέφανον, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ νομοῦ τοῦ Λεϊφθρος καὶ πόλιν τοῦ ἀνθρώπου. Μόλις ἐφθάσεν, οἱ μὲν πόδες του ἤρχισαν νὰ πλανώνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὁ λωσδιόλου μηχανικῶς καὶ ἀσκόπως, ἡ δὲ κεφαλὴ του νὰ ἐργάζεται ἐπιμόνως διὰ νὰ εὕρῃ καμμίαν καλὴν ἰδέαν. Οὕτω περιήρχετο τὴν πόλιν, ἀπὸ δρόμου εἰς δρόμον, ἕως οὗ προσέκρουσεν ἐπιτέλους κατὰ τινας ἐμποδίου.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο εἶχεν ὁσπᾶ καὶ σάρκα, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγην... ἦτο δηλαδὴ ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ὑψηλός, πολὺ ισχνός, παντοῦ γωνιώδης καὶ ὀξύς, εἰς τοὺς ἀγκῶνας, εἰς τὰ γόνατα, εἰς τὸν πῶγονα, εἰς τὴν μύτην. Ἐστέκετο καρφωμένος ἔξωθεν ἐνὸς παντοπωλείου, καὶ παρετῆρει βυθισμένος ἐν ὕαλινον ἀγγεῖον ὁλοστρόγγυλον, εἰς τὸ νερόν τοῦ ὁποῖου ἐκοιμήθουν κατὰ ψαράκια κόκκινα πολὺ εὐκίνητα, ἐν ᾧ εἰς τὸν πυθμένα μερικὰ βατραχάνια πράσινα, καθήμενα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἤνοιγον μακαρίως τὸ στόμα, κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, καὶ κατέπιναν ἀπὸ τὸ νερόν τοῦ ἀγγείου...

Ἡ θέα τῶν μικρῶν ὑδροβίων φαίνεται ὅτι ἐκίνησε ἐξαιρετικῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ισχνοῦ ἀνθρώπου.

— Ἐ! ὦ! γιὰ ποῦ; ἐφώναξεν, ὅταν ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας προσκρούσας, τοῦ διέκοφεν ἀποτόμως τοὺς ρεμβασμούς, δὲν προσορμίζονται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουν!

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε! ἀπῆντησε μὲ πολλὴν εὐγένειαν ὁ νεανίας. Ἀλλὰ ἤμουν τόσο ἀφηρημένος! Τὸ κεφάλι μου εἶνε γεμάτον ἀπὸ σκέψεις, ποῦ τριγυρίζουν ἐκεῖ-μέσα, ὅπως αὐτὰ τὰ ψαράκια ποῦ βλέπετε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ψαράκια εἶνε κόκκινα, ἐν ᾧ αἱ σκέψεις μου εἶνε μαῦραι! Εἰς τὸ βάθος, δὲν σᾶς λέγω, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἐλπίδες πράσινα, ὅπως αὐτὰ τὰ βατραχάνια. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, μόνον αἱ μαῦραι σκέψεις εἶνε ἐπάνω-ἐπάνω...

— Ἀ, ἔχεις λοιπὸν καὶ σὺ μαῦρας σκέψεις, παλλικάρι μου; Ἐγὼ εἶμαι γεμάτος ἕως ἐδῶ. Δι' αὐτὸ ἐξήτουσα κάποιαν φιλοσοφικὴν παρηγορίαν ἀπὸ τὸ χροῶν καὶ ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν κυπρίνων... Ὑπέφερα τόσας τρικυμίας εἰς τὴν ζωὴν μου!

— Τρικυμίας; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ναί; Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ ὅχι ἀκόμη. Ἀλλὰ μοῦ φαί-

νεται ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ τὰς δοκιμάσω...

— Ἔτσι ἔ; Καὶ πῶς αὐτό; Πέ μου τα ὅλα, παιδί μου. Εἶμαι τώρα φιλόσοφος καὶ φωτογράφος, καὶ ἄλλη φορὰ ἤμουν ναυτικός. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἔχω τριπλὴν νὰ πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ εἶμαι εἰς θέσιν... ἁμισθον, νὰ συμβουλευθῶ τὸν καθένα.

— Ἀ, ἦσθε ἄλλοτε ναυτικός; Κύριέ μου, χαίρει πολὺ. Ναί, ναί! θὰ σᾶς τα εἰπῶ ὅλα! Ὅς σᾶς εἶπω πῶς εἶμαι, ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, τί θέλω. Μόνον ποῦ πηγαίνω δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, διότι αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐτ' ἐγὼ δὲν το ἤξεύρω ἀκόμη!...

Καὶ ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας διηγήθη τὴν σύντομον, ὡς τὴν γνωρίζετε, ἱστορίαν του. Ὁ πρῶτον ναυτικὸς νῦν δὲ φιλόσοφος καὶ φωτογράφος τὴν ἤκουσε προσεκτικῶς, ἐξακολουθῶν ὁλοκρῶς νὰ βλέπῃ τὸ ἀγγεῖον μὲ τὰ ψαράκια. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἰωάννης ἐτελείωσεν,

— Χρ! ἂν ἐσὺ δὲν ἐπάτησες ἀκόμη σὲ πλοῖο, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ὁμῶς ἔκαμα δέκα χρόνια μέσα εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν. Ἐφάρενα, ξεύρεις, μουρῶνες! τί θαυμάσιον ψάρι!... Ἐπιτέλους ἀρρώστησα, μὲ ἄφησαν εἰς ἕνα λιμένα, μὲ ἐθεράπευσαν εἰς ἕνα νοσοκομεῖο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῆλκα χωρὶς πεντάρα ἐστὴν τσέπη. Τί νὰ κάμω; Ἐσκέφθηκα νὰ ὑπάγω ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα φωτογράφειον καὶ νὰ γίνω, ὅπως καὶ ἔγινον, φωτογράφος, διὰ νὰ εὕρω τρόπον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν πατρίδα μου, ἢ ἀκριβέστερον εἰς τὴν Ὀστάνδην, τὴν ἀγαπημένην μου πόλιν. Θὰ πῆς ὅτι εὐρίσκομαι ἀκόμη εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον, εἰς τὴν Γαλλίαν; ναί, ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι, ἀπὸ φωτογραφία σὲ φωτογραφία, θὰ φθάσω μὲ τὸν καιρὸν καὶ ὡς τὴν πατρίδα μου... Καθὼς ἐπερνοῦσα ἀπὸ αὐτὸν τὸν δρόμον, τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ νερόν μου ὑπενθύμισεν τὴν ἀγαπητὴν μου Βόρειον Θάλασσαν, καὶ αὐτὰ τὰ ψαράκια τὲς θαυμάσιες ἐκεῖνες μουρῶνες μου. Νὰ λοιπὸν τί ἐσυλλογίζουμαι ἀφηρημένος, τὴν ὥραν ποῦ ἐσκότταφες ἐπάνω μου.

Ἀνθιμος Μάες.

— Σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, κύριε μου! εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Ἀλλὰ μοῦ ἤλθε μία ἰδέα. ἤξεύρετε ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ ζήσω διὰ τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Πῶς; δὲν το ἤξεύρω! Ὅπως δὴποτε εἶχα σκεφθῇ τὴν Μεσόγειον...

— Ἀ! δὲν βαρυνεῖσαι! ἡ Μεσόγειος δὲν ἀξίζει τίποτε! διέκοψε περιφρονητικῶς ὁ πρῶτον ἀλιεὺς τῶν μουρῶν. Βόρειος καὶ πάλιν Βόρειος!...

— Περὶ αὐτῆς ἀκριβῶς, κύριε μου, θὰ σᾶς ὁμιλήσω. Ὅσα μοῦ εἶπατε, μ' ἔκαμαν

νὰ σχηματίσω τὴν καλλιτέραν ἰδέαν... Μοῦ φαίνεσθε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... Ἐγὼ ἐπ' αὐτῶν δεκαπέντε ναπολεόνια. Ἄν θέλετε, πηγαίνωμεν μαζί εἰς τὴν Ὀστάνδην, καὶ ἐκεῖ πλέον βλέπομεν τί καλὸν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, καὶ σῆς καὶ ἐγὼ...

— Πῶς εἶπατε, κύριε; Τί; Μοῦ κάμνετε τὰ ἐξοδα νὰ γυρίσω εἰς τὴν πατρίδα μου; ἀνέκραξεν ὁ φωτογράφος, ἐκφράζων καὶ διὰ τοῦ πληθυντικοῦ πλέον τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Ἀκριβῶς!

— Εἰσθε... εἰσθε... εἰσθε ἠθασαυρός! Εἶμαι ὅλος ἰδικός σας, ἐγὼ, ὁ Ἀνθιμος Μάες. Τρεῖς ὥρας μόνον θὰ μοῦ χρειασθοῦν διὰ νὰ ἐτοιμασθῶ εἰς τὴν ἐντέλειαν διὰ τὸ ταξεῖδι. Ἐλάτε νὰ γευματίσωμεν μαζί, καὶ ὕστερα πέρνομε τὸ τραῖνο... Βλέπω ὅτι ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς θαλασσινοὺς, κύριε!... κύριε;... Πῶς ὀνομάζεται ἀλήθεια ὁ εὐεργέτης μου, ὁ ἀγγελιοεὺς τῆς σωτηρίας μου;

— Ἰωάννης Μαντζουράνας.

— Τί μοσχομουρμιζμένον ὄνομα!... Λοιπὸν, κύριε Ἰωάννη Μαντζουράνα, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας! Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!»

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας καὶ ὁ Ἀνθιμος Μάες εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ὀστάνδην τοῦ Βελγίου.

Παρήλθον ἔκτοτε πέντε ἔτη. Ὁ ἄνεμος πνέει σφοδρῶς. Τὰ κύματα τῆς Βορείου θαλάσσης, ἡ ὁποία ἀνοίγεται ἀπὸ τὸν πρὸς τῆς Ὀστάνδης, τὰ συνήθως φαῖν' ὅτι πρᾶσινα κύματα, ἔγιναν ἀπαι-

σίως μαύρα, και συγκρούμενα μαστίζον με τους άφρους των, των οποίων ο άνεμος διασκορπίζει άτάκτως τα λευκά ράκη. Έν τούτοις μεθ' όλην την τρικυρίαν, έν πλοϊόν άλιευτικόν προσπαθεϊ ριψοκίνδυνον νά εξέλθη έν τού λιμένος και νά ναυθῇ εϊς τόν πέλαγος. Εϊνε τρείσιον πλοϊόν άρκετά μεγάλον και άρκετά στερεόν, κάλλιστα εξηρτυμένον, με τετράγωνον πρύμνην και με δξείαν πύραν, επί της οποίας ύψουτο έν έμβλημα, μία μορφή κατά τόν ήμισυ γυναικός και κατά τόν ήμισυ άνθους, κάτωθεν της οποίας ύπῃρχεν έν όνομα—τό όνομα τού πλοίου: ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ.

Μάλιστα! δέν κάμνετε λάθος, δέν εϊνε όπτική άπάτη. Τό πλοϊόν όνομάζεται «Μαντζουράνα» και κυθερνάται υπό τού πρώην φωτογράφου και ήδη πάλιν ναύτου και άλιεύς, τού Ανθίμου Μαςέ!

Τότε λοιπόν—θά ύποθέσετε πολύ δικαίως,—και ο φίλος μας Ιωάννης Μαντζουράνας πρέπει νά εύρίσκεται έντός τού πλοίου τούτου, άφ' ου φέρη τόν οικογενειακόν του όνομα και τόν οικογενειακόν του σήμα. Βεβαίως! Άλλά πού πηγαίνουν και οί δύο μαζί, άναχωρούντες από την Όστάνδην;

Πηγαίνουν εϊς τόν Δόγγερ-Μπάγκ. Τό Δόγγερ Μπάγκ εϊνε σύρτις, δηλαδή μία άμμόδης έκτασις μεγάλη, — άμμόλοφος, άμμόνησος, όπως θέλετε, — εύρισκομένη έν τῷ μέσω της Βορείου θαλάσσης, μεταξύ Ιουτλάνδης και Άγγλίας. Εϊς τά ύδατα εκείνα άφθονούν αί ρέγγαι και αί μουρούσαι, συνεπώς δε και οί όλλανδοί άλιεϊς επί των άλιευτικῶν των πλοίων. Και τί άλλο ήτο ή «Μαντζουράνα» ή άλιευτικόν πλοϊόν;

Μετά παρέλευσιν πέντε έτών ο Ιωάννης εύρέθη ιδιοκτήτης τού ώραιού τούτου πλοίου, όχι βεβαίως χωρίς νά έργασθῇ και νά ύποφέρη πάρα πολύ. Θά ήτο μακρόν νά σας διηγηθῶ καταλεπτώς τόν πενταετή αυτόν βίον. Άρχει μόνον νά γνωρίζετε ότι ο Ιωάννης έκαρνε παντοειδείς έργασίας, βοηθούμενος ή οδηγούμενος υπό τού Ανθίμου Μαςέ, τού φίλου συγκρόνως και ύπηρετός του. Έγινε διαδοχικώς έκφορτώτης, ναύτης, άλιεύς, κτλ.—έντιμα επαγγέλματα όλα και μετά τιμιότητος ένασκηθέντα, τόν κυριώτερον! Και τώρα ήτο άλιεύς μουρουκῶν και ιδιοκτήτης πλοίου, έργαζόμενος πάντοτε πρὸς πραγματοποίησιν τού μεγάλου του όνείρου.

Και τὸ μέγα όνειρόν του, ποῖον; Θά σας τό εἰπω άμέσως.

(Έπειτα συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

«Χθές πρὸς τόν έσπέρας—μου εἶπε μίαν φοράν ή φίλη μου σελήνη,—έδλεπα τόν Παρίσι με τούς μεγάλους και πολυανθρώπους του δρόμους. Άπό τά άνοικτά παράθυρα αί άκτίνες μου εϊσήρχοντο εϊς τās αϊθούσας τού Κεραμεικού. Μία γραία, πτωχική ένδεδυμένη, διότι άνήκεν εϊς τήν κατωτάτην τάξιν, ήκούθει ένα ύπνέτην εϊς τήν μεγάλην αϊθούσαν τού Θρόνου, ή οποία ήτο έρημος. Αυτήν τήν αϊθούσαν ήθελε νά ίδῃ, και πρέπει νά έκαμε μεγάλους άγῶνας και πολλές παρακλήσεις διά νά το κατορθώσῃ. Συνήνωσε τās ισχνάς της χεϊρας, ως νά εύρίσκετο εϊς χαμνίαν έκκλησίαν, και εἶπε: «Έδῶ ήτον! έδῶ!» Κατόπιν έπλησίασε τόν Θρόνον, τού οποίου τά βελούδινα παραπετάσματα με τούς χρυσούς των κροσούς, έπιπταν έως κάτω. «Έδῶ ήτον! έδῶ!» έφώναξε πάλιν και έγονάτισε διά νά φιλήσῃ τόν πορφυρόν τάπητα, χύνουσα δάκρυα θερμά.

«Δέν εϊνε όμως τόν ίδιο βελούδο, εἶπεν ο ύπνέτης χαμογελῶν.

«—Η σάλα όμως εϊνε ίδια, άπεκρίθη ή γραία, όπως ήτον και τότε.

«—Όχι δά! τότε δέν ήτον έτσι! Τά παράθυρα ήταν σπασμένα, ή πόρτες βγαλμένες και τόν αίμα έτρεχε ποταμίδον εϊς τόν πάτωμα. Έντοσούτω εἰμφορεϊς νά λές ότι ο έγγονός σου άπέθανεν επί τού θρόνου της Γαλλίας!

«—Άπέθανεν... έπανέλαθεν ή γραία.

«Νομίζω ότι δέν εἶπον άλλο τίποτε. Μετ' όλίγον και οί δύο εξήλθον από τήν αϊθούσαν. Η νύξ διεδέχθη τόν λυκόφως, και αί άκτίνες μου εφώτιζαν ζωηρώς τήν μεγαλοπρεπή πορφύραν τού Θρόνου της Γαλλίας. Γνωρίζεις ποία ήτο εκείνη ή γραία;

«Θά σου διηγηθῶ μίαν παλαιάν ιστορίαν. Ήτο ή Έπανάστασις τού Ιουλίου. Ο λαός εφώρμησε κατά τού Κεραμεικού. Παιδιά και γυναίκες έμάχοντο μετά τῶν επαναστατῶν εϊσήλθον διά της βίας εϊς τούς διαδρόμους και εϊς τās αϊθούσας τῶν Άνακτόρων. Ένα παιδί, μικρόν ακόμη και ρακένδυτον, έμάχτο γενναίως έν μέσω επαναστατῶν μεγαλητέρας ήλικίας. Πληγόνεται θανάσιμως από μίαν λόγχην και πίπτει. Η σκηνή διαδραματίζεται εϊς τήν αϊθούσαν τού Θρόνου. Άπέθεσαν τόν αϊμόφυρτον σώμα επί τού Θρόνου της Γαλλίας, έδεσαν τήν πληγήν του με τόν βελούδον, τόν αίμα του έχύθη επί της βασιλικής πορφύρας... Όποία εἰκὼν! Η μεγαλοπρεπής αϊθούσα άντηγεί από τήν μάχην. Μία σημαία βασιλική κείται ξεσχισμένη και ποδοπατείται. Η τρίχρους σημαία της δημοκρατίας κυματίζει υπεράνω τῶν

λογγῶν και επί τού θρόνου εϊνε έξηπλωμένον τόν πτωχόν παιδίον, με ώχρῶ πρόσωπον, με τούς οφθαλμούς έστραμένους πρὸς τόν οὐρανόν, με τόν σώμα συστρεφόμενον σπασμωδικῶς έν τῶν πόνων της τελευταίας άγωνίας... Τό γυμνόν του στῆθος και τά ράκη του, σκεπάζονται από τόν βελούδον, τόν κεντημένο με κρῖνα άργυρά.

«Μία μάγισσα εἶχε προφητευσῇ, όταν έγεννήθη τόν παιδίον, ότι θάπέθνησκεν επί τού Θρόνου της Γαλλίας. Και ή καρδιά της μητρός του τόν ώνειρεύετο δεύτερον Ναπολέοντα!

«Και δέν άπέθανε τρώντι επί τού Θρόνου της Γαλλίας;

(Έκ τῶν τού ΑΝΔΡΕΟΥ)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 53ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Άσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων έν τοῖς φυλλαδίοις της «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 1897.

Όροι τοῦ Διαγωνισμοῦ

Έπειδή οί όροι τού Διαγωνισμοῦ παραμένουν οί αὐτοί, παραπέμπωμιν τούς θέλοντας νά διαγωνισθῶσιν εϊς τόν 1ον φυλλάδιον (4 Ιανουαρίου 1897) σελίς 6.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Άνδρεῖος Άργοναύτης:—Μαμμά, ποία εἶχε μητέρα ο Διόνυσος;

Η μαμμά:—Τή Σεμέλη, παιδί μου.

Ο Άνδρεῖος Άργοναύτης:—Με μέλλει, μαμμά, γιατί θά μ' έρωτήσῃ ο δάσκαλος...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΙΔΕΑ τῶν Μικρῶν Συλλόγων προσεῖται θαυμαστικῶς. Διαβάτω καθήμενός παρὰ τῶν φίλων μου σχέδια διάφορα και προτάσεις, τās οποίας έχω ὄψει μου διά τήν προσέχῃ έκπόνησιν τού μεγάλου και όριστικοῦ σχεδίου τῶν σωματείων τούτων.

Έκπράξ τας ζωηράς μου ευχαριστίας πρὸς τούς φίλους αὐτούς, οἱ ποὶ με τήν προθυμίαν και ένθουσιασμόν έρπονται πρὸς βοήθειάν μου, λυπούμενη ότι, εἰς τήν εἰς πάρα πολλοί, δέν δύναμαι νά ὀμιλήσω ιδιαιτέρως περί ενός έκάστου εξ αὐτῶν και περί τῶν σχεδίων των.—Πρὸς τόν παρόν, εἰς ἐπιθυμοῦν νά γίνων μέλη ή αντιπροσωποῦν έν Χαλκίδι «Μικρῶ Συλλόγῳ»—και πολλοί μου εξέφρασαν τήν ἐπιθυμίαν των, δύναμαι νά ποταθῶν άπ' ευθείας ως εξής: «Κύριον Βασιλείου, καμιν Χαλκίδος, διά τόν κ. Λάτση. Ι. Ζάχον, εἰς Χαλκίδα».

Τί περιεργον όνειρον πού εἶδεν ο θαυμαστής τῶν Όρατῶν Τεχνῶν! Έκεῖ πού εἴφαρνε, εἶπε, με τήν Ψαροπούλαν και τήν Ναυτοπούλαν, έφθασαν τόν Άρχιζέλιον, ο Μικρός Διάβολος, ο Χαλασμός Κόσμου, ή Τσουρίδα και κάτι άλλο, και ήρχισαν νά τους πειρίζουν. Η Ναυτοπούλα έθύμωσε, και παρ' όσον νά γίνῃ έκεί όμηρικῇ μάχῃ, άν εἶναι δέν πρεπε άμέσως και δέν τους έχώριζα, λέγει.—Τὸς τόν εἰσέγειται αυτό;

Τί χαριτωμένη και τεχνικῇ ή ζωγραφία πού εἶχε εἰς τήν, Αγαθὴ φιλάτου! Υποθέτω όμως ότι διά τόν Διαγωνισμόν θά μου στείλῃ, εἰς τήν αὐτὴν δὴν ήτο θαλασσογραφία. Ο Διαγωνισμός, καθώς βλέπεις, αρχίζει από τήν στιγμήν. Ναι, ο Π. Α. Μ. εἶνε στενός μου φίλος.

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

Βεβαίως, Κόρη τού Βουνοῦ, εἰς τόν Άρσά...

νόν μέρος και εἰς ώρισμένην ήμέραν και ὥραν; Σέ συγχάρω διά τήν εύτυχῇ επιστροφήν σου εἰς τήν πατρίδα, αγαπητῇ Ἑλληνικῇ Καλλιτέχνι. Με τί αίσθημα μου γράφεις τās έκ τού ταξιδίου έντυπώσεις σου!... Έννοῶ τήν λύπην με τήν όποίαν άφρησε τόν Παρίσι! αλλ' ή χαρά πού επανείδες τήν πατρίδα και τούς γονεῖς σου, σ' έκαμε βεβαίως νά τήν λησμονήσῃς. Έπειτα πλησιάζει ο καιρός πού θά επιστρέψῃς.—Τώρα λοιπόν νά παντῇς πρὸς τήν Δάμνην και πρὸς όσους τυχόν δέν έστειλες ακόμη Μ. Μυστικῇ και νά μου στείλῃς τήν θαλασσογραφίαν σου διά τόν Διαγωνισμόν.

Εἶδες βεβαίως, Άνθιμῆν Ἀμυγδαλίαν, πῶς ή κατά τού Ναπολέοντος συνωμοσία άνεκαλύφθη και άπέτυχε. Ήσυχασες τώρα;... Ός πρὸς τήν «Δσπορούλαν» ναι μεν ο Έρρίκος εἶδε όνειρον, αλλ' όλη ή ιστορία της Γίδας εἶνε αληθινή και όσα διηγείται της συνέθεσεν πράγματι.

Με μεγάλην μου χαράν ανέγνωσα τήν επιστολήν σου, παλαιά μου φίλη Δούλη Ἑλλάς. Σοῦ έστειλα επί συστάσει τά φυλλάδια πού μου έγραφες και σ' ευχαριστῶ δι' οτι μου έστειλες. Ο κ. Φαίδων επίσης σ' ευχαριστεῖ θερμῶς δι' όσα λέγεις περί αὐτοῦ.

Σοῦ άπαντῶ, αγαπητῇ Διόδοτε α'! ότι δέν χρειάζεται μεγαλῆτερος χώρος διά τās άπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. Αἱ καλαί άπαντήσεις εἶνε πάντοτε σύντομοι. Έπειτα άν θέλῃ κανείς νά εἰπῇ περισσότερα, τὰ στενογραφεί. β'! ή αδελφῇ σου δύναται νά μου γράψῃ και νά λάβῃ ψευδώνυμον, και νά μου στείλῃ, διτι θέλῃ, και νά λαμβάνῃ μέρος εἰς τούς Διαγωνισμούς, έκτός τού Διαγ. τῶν Λύσεων, διότι τότε πρέπει νά τῇ παραχωρήσῃς τήν θέσιν σου. γ'! εἰλπίζω ότι έντός τού έτους 1897 θά γίνῃ και ή Έκτῃ Κυριακή.

Αγαπητῇ μου Νικόλαε Μ. Βλάσση, ο διδάσκαλός σας έχει δίκαιον: Τά μεγέθεα-μεγέθη τῶν μεγεθῶν-μεγεθῶν.

Ακοῦς, Ανεμοστρόβιλε; Ο Κιθαρωδὸς Ἀπολλῶν δέν έλαβε τετράδιόν σου. Φαίνεται λοιπόν ότι έχάθη εἰς τόν Ταχυδρομείον.

Ο νέος μου φίλος Ἀλέκος Γ. Βρούζης ήτο τώρα τελευταίως εἰς Χίον, όπου δέν έκαμνεν άλλο παρὰ ανά κάθετον επάνω εἰς όνον και νά τρώγῃ πολλά σύκα. Τὰς τελευταίας ήμέρας όμως τού άφρησε, λέγει, ένθυσμῳ, διότι άναποδογύρισε ή σέλα και εκρεμάσθη από τόν όνον!—Ψευδώνυμον πρέπει νά εἰσέλῃ μόνος του.

Α. αυτό μόνον ήτο, Φιλελεύθερε Ἑλλη. Κ' εἰς τὸν έρωτήσῃς μὴν εἶνε τίποτε σπουδαιότερον. Γράφε μου και μὴ σε μέλῃ διά τόσο πράγμα. Μήπως δέν ήξεύρω τὰς καλὰς σου διαθέσεις;

Πόσον καιρόν εἶχε νά μου γράψῃ ο αγαπητός μου Λιοντίνος Τυμφορητόδ! Εἴπηγε κ' έλθοντῇ εἰς τὰς ώραίαις και μαγευντικὰς έξοχας της Ζακύνθου. Εὐθὺς όμως μόλις επείστρεψε μου έγραψε, και εἰλπίζω ότι τώρα θά μου γράψῃ τακτικά.

Πολύ ένδιαφέροντα τά νέα τού Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ. Τώρα ετοιμάζεται νά κάμῃ και τετάρτην (άρ. 4) γαιδοκουκαβαλιάν. Πηγαίνει εἰς τὰ Χρῶστα και φωνάζει «Ζήτω ή Δελαγκράτσια!» (πειράζων τούς Χρυσιανούς οἱ όποιοι ήλθοντῇ τους Δελαγκρατίστας, και τανάπαλιν.) Παρενέβη δέ και εἰς τόν γάμον της αδελφῆς μιάς συνδρομητριάς μου, της Σοφίας Στριγγῆς, τήν όποίαν και συγχάρω.

Κατὰ τούς ύπολογισμούς τού Άνδρείου Εὐζώνου ή ήμερομηνία της επιστολής εκείνης τού φίλου μου Ἀλεξάνδρου Οικονομίδου ήτο: 29 Ιουλίου 1897.

Γενναία Σουλιώτισσα, ο αδελφός σου πρέπει νά μου γράψῃ ο ίδιος, διά νά τον γνωρίσω καλά. Οὐτε τὸ όνομά του τουλάχιστον δέν μου εἶπες.—Υποθέτω ότι ο Έβελοντης Στρατιώτης θά έλαβε τόν τετράδιόν σου και θά σου στείλῃ ταχέως έν δικόν του.

Τὸ πούλιόν μου μου εἶπεν ότι ή Ἑλληνική Θάλασσα και ή Ὑπολαίς ετοιμάζονται νά εἰ-

δρῶσιν μικρόν Σύλλογον, υπό τήν επανυμίαν «Διαπλαστικὸς Σύλλογος». Μοῦ εἶπεν ακόμη ότι ή Ἑλληνική Θάλασσα, θέλουσα νά εἰπῇ μίαν ήμέραν ότι οἱ οἱ τόμοι μου εἶνε ώραῖοι, εἶπε: «Πάρ' τόν ένα και κτύπα τόν άλλον!» και πολύ έγέλασαν όσοι τήν ήκουσαν—με τόν δικόν των!...—Άλλά πῶς με αγαποῦν και αἱ δύο, και τί καμάρι πού έχουν, διότι θά έργασθῶν πρὸς διάδοσιν μου!

Καλὲ σύ, Κόντε Ραπαράκη, άπηγγαίεις ολόκληρον ρεμβασμόν τού Ἀνανία. Και τώρα πού επανέρωσες τόν ψευδώνυμόν σου εἰς τῶσας φίλας μου μαζί, τί θά γίνῃ σέ παρακαλῶ;—Έχω δύο επιστολάς σου: τήν μίαν από 26 Αυγούστου ὥρα 4 και 30 μ. μ. (έν ᾧ έξῆ βρέχει τρομερά) και τήν άλλην από 29 Αυγούστου ὥρα 9 και 25 μ. μ. (έν ᾧ έξῆ γίνεται άλλῃ βροχῇ ψευδωνύμων, από τόν άπέναντί σας Παρθεναγωγείον).

Και ή Βίγλα δέν έλαβε τόν τετράδιον πού της έστειλα έκ μέρους της Ναυτοπούλας. Αχ αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία μας καθήνησαν άνωτοπόρα!

Θά σ' ένθυμῇ εἰς τās σκέψεις του ο Ἀνανίας, αγαπητῇ Φασαρί! αλλὰ μὴ βιάζεσαι, σιγά-σιγά. Τὸ όνειρόν του εἶνε μέχρι τέλους τού έτους νά συμπεριλάβῃ όλα τὰ ψευδώνυμα. Έχω υπό σκέψιν τās προτάσεις σου.

Τρυγονάκι, αυτό τόν ψευδώνυμον σοῦ εξέλεξα, παλαιέ μου φίλε, και μετά μεγάλην χάρας σ' επαναβλέπω ως άλλου, εἰς τήν Ἀλληλογραφίαν μου. Σ' ευχαριστῶ πολύ διά τόν στανλόν, τόν όποῖον θά χρησιμοποιήσω.

Αδιάφορον, Σατανά! Έκείνο τόν «μικρόν» πού ξεύρεις, νά τό κάμῃς και νά το στείλῃς. Τώρα θά μου γράψῃς συντότερα;

Σωστή γραμματοπλημύρα αὐτὴν τήν έβδομάδα! Πού τόπος διά νά παντῇς εἰς όλας τās επιστολάς, εἰς όλας τās ερωτήσεις! Εἰλπίζω ότι οί φίλοι μου δέν θά δυσχεραστῶσιν άν τυχόν δέν τούς άνήγγιζα εἰς όλα, και ότρκεσθῶν εἰς τόν γλυκὸ φιλάκι τόν όποῖον τοῖς στέλλω. Εἰσὶς και εκείνοι, τῶν όποίων δέν μετέδωσα τās πληροφορίας και τούς άσπασμούς.

Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρᾶς εἰς τήν Ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τούς Διαγωνισμούς τούς νέους μου φίλους: Πληρωμένον Κλέστην (αὐτό μου ήρесе καλλίτερα) Ἀστατον Λαρεκίττα (με τήν εἰλπίδα όμως ότι όνομάς οὕτω ακατὰ δυσφημισμὸν) τήν σταθεροτάτην του, όπως ακατ' ευφημισμὸν τὸ ζῶδι λέγεται γ' λυκάδι) Ἑλληνικόν Φρουριον (έστειλα Μ. Μ.) Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (τί χαριτωμένην επιστολήν! φίλῃς μου και τόν Ἀλιὼν Ἀριστέδην, τόν παλαιόν μου φίλον) Παλλήριον τού Βουρίτου (αὐτό εξέλεξα) Μαρίαν Στοῦαρτ (αὐτό εξέλεξα, φίλῳ και τὰ τέσσερα της αδελφικῇ) και Τίγγιν της Βεγγάλης.

Μικρά Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νά ταλάξουν: ή Ἀστροφεγγιά με τόν Ἡσυχῶ Ἀεράκι, Καρραρίαν τού Αἰγαίου, Ἀγρωστον Τύγγιν, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Καλλιτέχνιδα Διαβολικήν και Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.—τό Ἑλληνικόν Αἰσθημα με τόν Χαλασμόν Κόσμον—ή Γενναία Σουλιώτισσα με τήν Λευκήν Πεταλούδαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και Δέαν—ή Αἰνυλία Εἰμαρμένη με τόν Τροάριον, Ἀδῶν τού Φαλῆρον, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα, Σοφὸν Πιτακόν, Σανθὴν Καρτεζιώτισσαν, Φραγκίσκαρ Φιλιππίαν και Μαρίαν Κομυαντάρου—τό τί με μέλει με τήν Ἀνεμόνῃ, Ἐταί θέλω, Ἰωάννην Μαρκετῇ και Ἐτοί μάρεσαι—ο δὴν Κεχῶτης με τήν Ἀνταν Ραφτοπούλου—ο Ρωμαῖος Κικέρων με τόν Ἀρχιζέλιον, Μαθῶν Πρίγκιπα, δὴν Κεχῶτην και Φλορεράν Ἀκτῖνα τού Σουλίου—ή Εὐτέρπη με τόν Ἀρχιζέλιον, Ἑλ-

ληνικήν Σημαίαν καὶ Ἀργεῖτικο Πράσσο — ὁ Φλὺν-Φλὰν μὲ τὸν Ρομύλον, Γαληνι-
αίαν Θάλασσαν, Ἀδ-λὰ-σὺλ-μὲ, Κουταλια-
νόν, Ἔτσι θέλω, Ἔτσι μάρεσαι, Ἑλληνι-
κήν Σημαίαν, Τρομάραν, Λευκὴν Περιστε-
ράν, Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην καὶ μὲ ὅλας
τὰς Ἀγκύρας — τὸ Ἑλληνικὸν Φρούριον μὲ
τὸν Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ἑλληνικήν Ση-
μαίαν, καὶ Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην — ὁ
Στρατηγὸς Ἀντίβας μὲ τὸν Τοῖν-Τσὼν, Ἀρ-
δρεῖον Ἀργοναύτην, Ἑλληνικήν Σημαίαν,
Ἑλληνικήν Καρδίαν καὶ Δέαρ — ἡ Ἀρθι-
ομένη Ἀμυγδαλία μὲ τὴν Αἰθιοπίδα, Ναυ-
τοπούλαν καὶ Ἡρώϊκην Πάργαν — ὁ Ἐω-
σφόρος μὲ τὸν Διόδοτον — ὁ Κιθαρώδης Ἀ-
πόλλων μὲ τὸ Ἔτσι μάρεσαι, Μυλαῖδην,
Παλιχάρι τῆς Λατίας, Γερραίαν Σουλω-
τισσα, Ἀρθος τῶν Ἀλπεων, Βωπίδα καὶ
Γλυκείαν Ἑλπίδα (ὁ Ἑθελωτὴς Στρατιώ-
της δέχεται μὲ ὅλους) — ἡ Ἀργυρῶ Παρ-
σέλλης μὲ τὸν Κουταλιανόν — ἡ Μαγευμένη
Ἀκρογιαλιά μὲ τὸν Δὸρ-Κιχάτην, Ἀχαϊ-
κὸν Δρομέα, Δέαρ, Ἀρεμοστρόβιλον καὶ Ναυ-
τοπούλαν — ἡ Ἰσλαίς μὲ τὸν Τοῖν-Τσὼν
καὶ Ναυτοπούλαν — ἡ Κυμοδόχη μὲ τὴν Μέλ-
λουσαν Καλλιτέχνιδαν — ἡ Βίγλα μὲ τὸν
Ἀχαϊκὸν Δρομέα — τὸ Παραδείσιον Πτη-
νὸν μὲ τὴν Ὠραίαν Δορμάδα, Ἀρεμοστρό-
βιλον, Ἀθάραν Περιστεράν καὶ Ἀρχιναύα-
ρον Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀρεμοστρόβιλος μὲ
ὅλους τοὺς ἐν Κερκύρα συνδρομητάς μου — τὸ
Ἔτσι μάρεσαι μὲ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον,
Ἑλληνικήν Σημαίαν, Μάρτιαν Πανλάχην,
Χριστίναν Δεσφύλα καὶ Βασιλικήν Σταμάτην.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαί. — Ἡ Μέλ-
λουσα Καλλιτέχνις ἀσπάζεται τὸν Ὀλυμπι-
οῦν τὸν ὁποῖον συχνὰ βλέπει εἰς τὴν Κηφισ-
σίαν, ὅπου... (ἀλλὰ δὲν λέγει περισσύτερα,
διὰ νὰ μὴ τὴν γνωρίσῃ) — ἡ Εὐτέρπη πληρο-
φορεῖ τὸν Τοῖν-Τσὼν ὅτι αἱ ἐξετάσεις τῆς ἐπὶ-
γαν λαμπραὶ — ὁ Λιοισιμέρος Τυμφορητὸς ἐ-
ρωτᾷ τὸν Δεκαπενταετῆ Πιλιάρχον ἂν ἐπέ-
στρεψεν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν — ἡ Ἀργυρῶ Παρ-
σέλλης συγχαίρει τὸν Οἰδίποδα Τύραννον καὶ
τὴν Γαληνιαίαν Θάλασσαν διὰ τὴν Ὠραίαν
τῶν φωνῶν. Τὸς ἤκουσε νὰ τραγουδοῦν τὴν 19
Λυγούστου — ἡ Νέα Ἑλλάς ἐρωτᾷ τὸν Κου-
ταλιανόν ἂν ἐπέραςε τὸ μάτι τῆς σκύλας Φρί-
τας — τὸ Τρυγονάκι ἐρωτᾷ τὸ Ἀρθος τῶν
Ἀλπεων ἀπὸ ποῦ ἤγαρσε τὸ Ἐντελθαίς, ἴ-
σως ἀπὸ τὸ παζάρι τοῦ Interlaken; τὸ ἐρωτᾷ
δὲ εἰς ποῖαν πόλιν τῆς Ἑλβετίας κατοικεῖ — ὁ
Τοῖν-Τσὼν παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκόμη
τὰ τετράδια τῆς Ἀγκύρας τῆς Ἑλπίδος καὶ
τῆς Φθινοπωρινῆς Βροχῆς.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλου στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ζεβάρ (ἔστειλα).
Ἀστροφεγγιάν (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπον τῶν ταχυ-
δρομικῶν διὰ τὰ τετράδια). Ἑθελωτὴν Στρα-
τιώτην, Φίλεργον Κόρην, Ἑλληνικὸν Αἰ-
σθημα (τὸ ὁποῖον μοῦ περιγράφει Ὠραία τὴν εἰς
Πεντέλην ἐκδρομὴν του). Σοφὸν Σολωμῶντα,
Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην (ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν γί-
νεται ἀβαρετός) καὶ νὰ το ἡξέυρη! Διμυλίαν
Εἰμαρμένην (τί ξεσπάθωμα ἔχει νὰ γίνη τώρα
εἰς τὸ Σγολεῖον, ἔ;); Δέαρ, Ὠραίαν Κέρκυ-
ραν, Φλὺν-Φλὰν (σὺμφωνοι!) Δεσφύ-
σάκι (ἀπὸ σήμερον λοιπόν!) Ξερητευμένην
Ἡπειρώτισσαν, Μάρμπα Νικολήν, Μέλανα
Ἀετόν, Ἀεταγίδα (μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς
ὁ ὠραίος τύπος; δὲν μὲν τὸν εἶπες). Ἀγκυ-
ραν τῆς Φιλίας (εὐχαρίστως). Θέλπουσαν
(ὅχι διότι εἶχα φυλάξῃ τὴν παλαιὰν ταινίαν).
Ἰριδα (μαγευμένην τώρα ἀπὸ τὴν Μαγευμέ-
νην Ἀκρογιαλιάν, τὴν ὁποῖαν ἔχει πληρὸν
τῆς). Νέα Ἑλλάδα (τώρα λοιπὸν ποῦ ἔγινε
καλὰ, ἄς μου γράψῃ συχνὰ). Κόρην τῆς Ἑλ-
πίδος, Κωνσταντίνον Λευκιάδην (μετὰ πά-

σης χαρᾶς!) Ἡρακλῆν Ν. Κηζήρογλου
(χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν). Ἐρυθρὸν
Σταυρὸν (ἔστειλα). Ἀφελὴ Καρδίαν, Λόρδον
Βύρωνα καὶ Πύρρον (μάλιστα, δύνασθε). Φλο-
γερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Παραδείσιον
Πτηνὸν (τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα λησμονήσῃ). Ξε-
ρητευμένο Πουλί (ἀναμένω τὰς ἐκ τῆς ἐκδρο-
μῆς ἐντυπώσεις πρὸς τὸ Τόξον τοῦ Φοίβου θά-
παντῆσώ). Τηξίμορον Λεύκην, Κῶμα τῆς Σα-
λαμίτης, Ἀρεμοστρόβιλον (ἔστειλα). Τοῖν
Τσὼν (ἔστειλα τὸν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ
γράφει). Ὀκτασέλλιον Κρόνον, Μέγαρ Να-
πολέοντα, Ἀγγίαν Ἀμερικανίδα (ἡ ὁποία
εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἐπὶ ἐβραδεύθῃ εἰς τὸν
Διαγ. τῆς ζωγραφικῆς). Ζακχαῖον, κτλ. κτλ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Ξεσπαθώνουν οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι, ξεσπα-
θώνουν ὁλονὲν: ἡ Ἀσπραπὴ (1 συνδρ.) ἡ Ζα-
κυνθία Φράουλα (νέον ξεσπάθ. 2) ὁ Ἀλέ-
ξανδρος Σ. Οἰκονομίδης (2) ἡ Ἀραστασία
Θ. Ἀραβαῖη (1) ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος (1)
ἡ Ναυτοπούλα (νέον ξεσπ. 2) ἡ Ρωμηοπούλα
(1) τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο (1) ὁ Δημ. Ν.
Χατζίσκος (1) ὁ Πέτρος Κ. Νικολαΐδης (2)
ὁ Θουκυδίδης ὁ Ἱστορικὸς (1) ἡ Βασίλισσα
τῶν Μελισσῶν (1) ὁ Ἐμμ. Βεκιαρέλλης
(1) τὸ Χρυσόφαρο (ν. ξεσπ. 2) ἡ Φίλεργος
Κόρη (1) — καὶ ἔπεται συνέχεια.

Ἄς δεχθοῦν ὅλοι τὰς ἐγκαρδίας μου εὐχα-
ριστίας. Τώρα δὲ ποῦ ἤρχισαν τὰ σχολεῖα, ἐλ-
πίζω ὅτι θὰ ξεσπαθώσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διότι
τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας εἶνε εὐρύτατον μὲ τοὺς
τόσους παλαιούς καὶ νέους συμβαητάς. Ἐμπρὸς
λοιπόν!

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Σε-
πτεμβρίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

Διδακτικὰ βιβλία.

Εἰς τὰ μεγάλα καὶ πασίγνωστα Καταστή-
ματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου πωλοῦνται
ὅλα τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ διδακτικὰ βιβλία τῶν
Σχολείων, ἅδεα ἡ χαρτόδετα κομψότατα καὶ
στερεώτατα, ὅπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα εὕρη
τις ἄλλοι.

Συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου ὅλους, νὰ προ-
μηθευθοῦν φέτος τὰ βιβλία τῶν ἐκ τῶν Κατα-
στημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Ἡ με-
γάλη κατανάλωσις τῶν Καταστημάτων τοῖς ἐξ-
ασφαλίζει τιμὴν ὅσον γίνεται εὐθηνότεραν ἀφ'
ἐτέρου ἡ ἀνεγνωρισμένη φιλοκαλία τῶν, τοῖς ἐξ-
ασφαλίζει κομψότητα ἀπαράμιλλον. Ἐκτὸς τού-
του, νομίζω ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ προτιμοῦν
τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου ἐξ ἀγάπης καὶ
εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκεῖ τυπώνονται
τὰ φυλλάδιά μου, καὶ βλέπετε πλέον μὲ πόσῃ
φιλοκαλίαν, προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλασπόντες κατοι-
κίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγ-
καίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλ-
λοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν
δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς ἀΔια-
πλάσεως τῶν Παιδῶν ἂν δὲν δύνανται νὰ
στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν
αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ. κ.
Ἀδελφοὺς Χαῖτα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κα-
τόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν
εὐκόλυν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν ἀΔιά-
πλασιν καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστερούμενοι παλαιότερων ἐτῶν συνδρο-
μὰς, ἐξ οἰσδότητε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύ-
ναι νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς
τοὺς κ. κ. Ἀδελφοὺς Χαῖτα, παρ' αὐτοῖς δὲ
ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἀΔιά-
πλασιν τῶν Παιδῶν.

Εκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ὀκτωβρ. ε. ε.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐν σελίδι 294, προκήρυ-
ξιν ἄρχεται ἀπὸ σήμερον ὁ 53ος Διαγωνισμὸς
τῶν λύσεων εἰς τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ λάβουν
μέρος ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, ἢ
ἀντ' αὐτῶν εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν των.

177 Λεξιγρίφος.

Ἡ μία θανατόνει, βιάζει δὲ ἡ ἄλλη.

Ἄν ὅμως ἐνωθῶσι, δημοκρατία θάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάραν

178. Συλλαβόγριφος.

Δύο γράμματα ἂν συνδέσῃς

Ὅστρεον θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τοῖν-Τσὼν

179 Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι σημεῖον τῆς γραφῆς

ἂν μάποκεφαλίσῃς ἐν μέρος γίνομαι τῆς γῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρβανίου

180. Γωνία.

A++++ = Ὅρος.

+I++++ = Μέρος τοῦ σώματος

++A++ = Δένδρον.

++I++++ = Καρπός.

H+++++ = Ἀνωτονομία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχάκουροπούλου

181. Πυραμίδς.

+ Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ-
ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νά-
ναγινώσκεται τὸνομα νήσου
αἱ δὲ ἐξ στιγμῆς τῆς βάσεως
μετὰ τοῦ ἐν τῇ μέσῳ αὐ-
τῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα πόλεως τῆς

Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ αἱ ὑπεράνω δύο ὄρους μεγαλονήσου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ε. Παλάκου

182. Παλγινον

Διὰ τίνος μέσου δύναται: νὰ εἰσαχθῇ ἡ δημο-
κρατία εἰς δέκα ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττιποποταμίτου

183 187. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι
δέκα ἐπτὰ σφάλαθων σχηματίσιν τὰ ὀνόματα
πέντε πόλεων.

Μι-λα-με-σος-οι-νι-α-θον-αν-ι-νο-να-τσο-κα-
ω-βαλ-η.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Μικροσιάτου

184-190. Κωμικομένα ὀνόματα νήσων.
1 — 3. Ὁ Μάρτιος καὶ ὁ Σεπτέμβριος εἰσὶ
μῆνες καθ' οὓς φυσᾷ πολὺ ὁ ἄνεμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑθελωτῆ Στρατιώτου

191. Δογοπαλγινον.

Μόνον κερασάκια κόκκινα ἔχοντες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Κερκύρας

192. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

1. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 2. Βασιλεὺς ὁρ-
χαῖος. 3. Νῆσος τῆς Ἰταλίας. 4. Μουσικὸν ὄρ-
γανον. 5. Ζῶον. 6. Ὀπλον τῶν ἀρχαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόντι Παπανάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Ἰουλίου 1897.

380. Ἀδών (λα, Ἀών). — **381.** Πλοῖον,
ἰον. — **382.** Ὁ λύκος.

383. ΝΗΜΑ. **384** — **388.** Πινωμένης τῆς ἀν-
ΗΣΑΝ τικαταστάσεως διὰ τῶν γραμ-

ΜΑΙ Α μᾶτων χ, i σχηματίζονται αἱ λέ-
ΑΝΑΕ ἔστι: χάρις, χότρος, χεῖρ, λει-

χὴν, χάρη. — **389** — **393.** 1. Ἀλκυών. 2. Ἐ-
ρωδιός. 3. Περιστερά. 4. Σκουρβίον. 5. Χελι-

δών. — **394.** ΚΟΡΠΟΣ (1. ἈΚακία. 2. ΚΟ-
ραβ. 3. ΟΔυσσεύς. 4. ΗΡΑ. 5. ΓΟΡτυνία.

6. ΙΣπανία). — **395.** ΘΑΣΟΣ, ΑΘΗΝΑ (1.
ΘΑμνος. 2. ΑΘως. 3. ΣΗπία. 4. ΟΝος. 5.

ΣΑμος). — **396.** Ἡ φιλία ἔργοις οὐ λόγοις δε-
δῆλωται. — **397.** Αἰροῦ τεθνάναι ἢ ζῆν αἰσχροῦς.